

hos Ordet „hvilkenfomhelst“ i samme Stykkes næstsidste Linie forandres til „nogensomhelst“.

Til § 2.

I Anledning af en Udtalelse, som faldt under Lovforslagets 1ste Behandling, har Udvalget taget under Overveelse, om ikke den gjældende Ret burde bevares, saaledes at der fremdeles skulde erhverves kongelig Bevilling til Brændevinsbrænding paa Landet. Men da begge Tingene under Lovforslagets forrige Behandling til Slutning ved Landstingets Eftergivenhed enedes om den foreliggende Bestemmelse, har Udvalget ment at burde flaa sig til No ved den.

Til §§ 3 og 4.

Da den foreliggende Affattelse af disse Paragrafer fører til delvis at fige det Samme to Gange, har Udvalget foreslaaet en forandret Affattelse, hvorefter § 3 kun er bevaret med et formelt Indhold for Paragrafaltets Skyld, medens alle reelle Bestemmelser angaaende Beskatningsmaaden ere samlede i § 4.

I denne er overensstemmende med det tidligere vedtagne Udcast som en ny Art Brænderier, i hvilke Afgiften strax skal erlægges efter Udbyttet, under o tilføjet de, i hvilke Brændevin indvindes af andre Stoffer end Korn og Kartofler, f. Ex. af Mallas. Da saadanne Brænderier, saavidt vides, endnu ikke drives her i Landet, og den forholdsvis høire Spiritusholdighed af det nye Raasfos, som tør forudsættes at ville bestemme dets Vælg, let vil kunne bevirke, at det almindelige Maal for Karrumsbeskatningen ikke passer derpaa, vil det formentlig være haabe fornuftigt og hensigtsmæssigt strax at underkaste den Slags Brænderier en Udbyttebeskatning.

Endelig har Udvalget foreslaaet en ny Affattelse af § 4, sidste Stykke, som formentlig gjørdet klarere, at ethvert Brænderi i Overgangstiden bestattes efter Karrum, indtil Brændevinsbrænderen afgiver en Erklæring om, at han foretrækker Udbyttebeskatningen, ved hvilken Erklæring han saa er bunden for Fremtiden. Udvalget har derhos fundet det rigtigt at tilføje en udtrykkelig Regel for det Tilfælde, at Brænderiet maatte være overdraget en Anden til Brug, i hvilket Tilfælde Beskatningsmaadens Forandring kun bør kunne ske med Brugersens Minde.

Til § 5.

Naar Karrumsafgiften i denne Paragraf er ansat til 3 Kr. 28 Ø. for hver Tønne efter et formodet Udbytte af 28 Potter à 8 Ø. pr. Td., har Udvalgets Flertal ikke fundet Noget at indvende mod denne Ansættelse, selv om den muligvis for en Del Brændevin maatte være noget høi — jfr. Lov 12te April 1881 om Afgiftsgodtgjørelse ved Udsøfsel af Brændevin, i hvilken Udbyttet kun er beregnet til 25 Potter — da det til enhver Tid

staar Brændevinsbrænderen frit for, naar han finder sig brøstholden ved Karrumsbeskatningen, at vælge Beskatning efter Udbytte. Men derimod kan Udvalgets Flertal ikke tiltræde det sidste Stykke i § 5, hvorved Finanzministeren bemyndiges til for de Brænderier, der kun benytte de uundværligste Redskaber og især ikke Damp, at nedsætte Afgiften til 2 Kr. 80 Ø. pr. Td. Karrum. Dette Stykke indfører nemlig en ny og formentlig ubegrundet Afgivelse fra det hidtil fulgte Princip, at fastholde Ligeligheden i de forskellige Brænderiers Beskatning uden Hensyn til deres større eller mindre Fuldkommenhed. Er der ingen Anledning for Statskassen til at udsætte en Præmie for den mere intensive Drift, saa er der dog endnu mindre Anledning til at begunstige den mindre intensive, saaledes som denne Bestemmelse vilde gjøre. Den fandtes heller ikke i Lovforslaget, saaledes som det blev forelagt og vedtaget i 1871, og Udvalget skal derfor ogsaa foreslaa den ubeladt i det foreliggende.

Mindretallet Hasle og Rammeskov foreslaar derimod Afgiften for Karrumsbeskatningen bibeholdt i den nuværende Størrelse, 2 Kr. pr. Tønne Karrum, og Afgiften for Udbyttebeskatningen ansat til 15 Øre pr. Pot ren Alkohol.

Til § 7.

Det nye Ord: „Brændevinsbrændingsværk“ har Udvalget her og overalt ellers foreslaaet ombyttet med Brænderi og ligeledes fundet det hensigtsmæssigt at tydeliggjøre den virkelige Mening med Forskriften i Paragrafens 2det Stykke ved efter Ordet „samtlige“ at foreslaa indskudt „faststaaende“, hvorved dog ikke blot tentes paa saadanne, der ere anbragte mur- og nagelfaste, men ogsaa paa andre, der ifølge deres Anvendelse ved Fabrikationen maa have en blivende Plads.

Til § 10.

Da Paragrafens sidste Stykke i den foreliggende Affattelse kunde forstaaes, som om den nye Eier eller Bruger skal overtage Brænderiet med samtlige de paa den optagne Fortegnelse ansførte Redskaber, hvilket dog ikke behøves, har Udvalget foretrukket en anden Affattelse, der ikke giver Anledning til en sliq Misforstaaelse. Selvfølgelig vil der derefter ikke være Noget til Hindes for, at man, hvor Brugeren eller Eieren overtager Brænderiet med samtlige de Redskaber, der ere opførte paa den ældre Fortegnelse, nøies med hans derpaa tegnede Erklæring.

Til § 19.

Til denne Paragraf er stillet et Ændringsforslag angaaende den overgjerende Mæske, som er optaget fra Forslaget af 1871 i Genhold til et af et sagkyndigt Medlem af Udvalget fremsat